

dretallet, hvilken giver sig tilkjende ved det af Fleertallet under den 67de Afstemningspost stillede Forslag, at Paragraphen udgaaer. Vi have i Betænkningen motiveret det ved, at ifølge Paragraphen komme Menighedsraadene til at gribe ind i Præstens Sjælesørgervirksomhed og at borttage tillige et Ansvar for Præsten, som han dog egentlig efter de bestaaende Forhold alene har at bære. Jeg skal ikke gaae videre ind herpaa, med mindre det skulde blive nødvendigt ved den følgende Diskussion. — Endelig, hvad angaaer § 23, da er det Udvalgets Fleertals, der bestaaer af 4 Medlemmer, principale Indstilling, at Paragraphen udgaaer. Jeg kan ikke see rettere, end at der er en større Garanti i den Maade, hvorpaa Præsteembederne for Tiden besættes, nemlig af Kongen igjennem Kultusministeriet for at faae gode og dygtige Valg, end der vil blive, naar vi overlade det til Sognemenigheden. Jeg veed vel, at denne Ret for Sognemenighederne sættes der nogen Priis paa, og at de ogsaa have en vis Ret til at sætte Priis derpaa; men jeg troer tillige, at det for mange af selve Menighederne vil være bedre, at den ikke gives dem, idet den i mange Tilfælde slet ikke vil blive brugt til Menighedens Gavn. Vi skulle ogsaa erindre, at det er en temmelig stor Magt, som derved bliver lagt i ganske faa Hænder. Jeg troer ikke at tage fejl, naar jeg siger, at i Fjerdedelen, maastee end ogsaa i mere, i Treiedelen af Landets Pastorater ville Menighedsraadene kun komme til at bestaae af 4 Medlemmer, og naar Majoriteten altsaa bliver dannet af tre, i enkelte Tilfælde endog kun af to, saa vil der i en saadan Majoritets, i et saadant Par Mennefters Hænder lægges en stor Deel af Bestemmelsen om, hvem Menigheden skal have til Præst, maastee for en lang Række af Aar. Jeg kan ovenikjøbet ikke betragte dem som Repræsentanter for Menigheden; de ere allerede ifølge den Maade, hvorpaa de blive valgte, ikke ganske at betragte saaledes; men dernæst kan jeg ikke dølgge, at jeg skjælnes ogsaa her imellem Sognemenigheden og det, jeg vilde kalde den egentlige Menighed af levende og troende Christne. Jeg troer, vi vilde gjøre den sidste, den egentlige Menighed Uret, naar vi lægge det i Sognemenighedens

Repræsentations Haand at vælge eller i alt Fald at have en afgjørende Indflydelse paa Præstens Valg. Jeg troer, at det i mange Tilfælde vil blive til Fortrædigelse for den, og jeg kan derfor ikke rælle Haand dertil. Skulde imidlertid denne Paragraph blive vedtagen, forekommer det et Fleertal, bestaaende af 5 Medlemmer, at der skal gives et Tillægsaffnit til Paragraphen, gaaende ud paa, at ogsaa de Sognemenigheder, der intet Menighedsraad have, kunne komme til at udøve den samme Afgjørelse paa Valget. Dette Forslag er, for at sige det med saa Ord, stillet for at borttage den store Præmie, der i Lovb. kasset var bleven udsat for de Sogne, der ville have Menighedsraad, hvorved disse altsaa kun tilsyneladende blive frivillige, men i Virkeligheden blive fremtvungne. Den Indretning, Fleertallet har lagt til Grund, er den der gjaldt i den ældre danske Kirke, nemlig Indretningen med de 7 Kalbsmænd; men vi have ikke troet det rigtigt, at disse 7 Kalbsmænd skulle vælges, først naar Kalbet blev ledigt, da saa mange fremmedartede og forskjelligartede Hensyn kunde gjøre sig gjældende, men at det var bedre at have en fast Institution, der idetmindste for endeel Aar skulde gjælde og skiftesvis fornyes. Naar endelig et Mindretal under Nr. 71 har foreslaaet, at der skulde udtrykkelig udtales i Lovb. kasset, at Ministeriet ved Overførelsen af Ansøgningerne skulde henlede Menighedsraadets Opmærksomhed paa et større eller mindre Antal af Ansøgerne, medens det derimod i Lovb. kasset var overladt til Ministeriet, om det vilde gjøre dette eller ikke, saa har Fleertallet ikke kunnet tiltræde det, og det er i det Hele taget Udvalgets Fleertals Mening, at naar man overhovedet skulde tillægge et Menighedsraad en saadan Myndighed, kunde Sagen ikke ordnes bedre, end den var ordnet i § 23 i det oprindelige Lovb. kasset, hvilket vi derfor helst ville holde os til.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet: Den ærede sidste Taleer betragter enkelte af Paragrapherne, som om de allerede vare døde; jeg vilde ønske, at han dog vilde oppebie deres Udgang, inden han saaledes betragter dem som asdøde. Der er til § 15